

Ето, Мишо кжсокракъ
Подъ ржката му попадна, —
И отъ дрѣновий кривакъ
Хубавичкъ бой открадна.

Никифоръ бѣ бързоногъ
И къмъ гарата се спусна, —
Но, случи се, за урокъ,
Конникъ въ сжщий пжтъ препусна.

Бѣга Никифоръ и знай,
Че за него тичатъ въ пжтя, —
Но не издържа до край,
Спрѣ се, плачешкомъ пристжпи:

„Ти ли си бе, бай Фидошъ? —
Любеница азъ не видѣхъ:
Дръжъ ти Миша, той е лошъ, —
Менъ пусни да си отида!“

Бай Фидошъ си помълча
И веднага се досѣти:
„Що ми пѣешъ ти, момче,
Кой ти знае грѣховетъ?“

Поша имамъ да предамъ —
Нека другъ да те накаже.
Но на татка ти азъ знамъ
Добъръ вечеръ какъ да кажа!...“

Старий татко вечеръта
Никифора поналожи, —
И съ тояга подчерта
Туй що може и не може.

Минко Неволинъ.

